

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Карпенка Віктора Леонідовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України „Про попереднє ув’язнення“, пункту 37 частини першої статті 23 Закону України „Про Національну поліцію“, Кримінально-виконавчого кодексу України

К и ї в
8 вересня 2026 року
№ 211-2(І)/2026

Справа № 3-153/2026(341/26)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуючого,
Барабаша Юрія Григоровича – доповідача,
Совгирі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Карпенка Віктора Леонідовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України „Про попереднє ув’язнення“ від 30 червня 1993 року № 3352–ХІІ (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 35, ст. 360) зі змінами, пункту 37 частини першої статті 23 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 40–41, ст. 379) зі змінами, Кримінально-виконавчого кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Барабаша Ю.Г. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Карпенко В.Л. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, частині першій статті 29, частині третій статті 51, частині першій статті 55, частині першій статті 129¹ Конституції України (конституційність) Закон України „Про попереднє ув’язнення“ від 30 червня 1993 року № 3352–ХІІ зі змінами, пункт 37 (за конституційною скаргою – пункт 27) частини першої статті 23 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII зі змінами, Кримінально-виконавчий кодекс України.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Макарівський районний суд Київської області здійснює судове провадження стосовно обвинуваченого Карпенка В.Л.

У зв’язку з загибеллю дружини Карпенка В.Л. та зважаючи на застосований до нього запобіжний захід у виді тримання під вартою, його захисник звернувся до Макарівського районного суду Київської області з клопотанням про надання дозволу на участь Карпенка В.Л. у похованні та прощанні. Цей суд ухвалою від 16 квітня 2026 року задовольнив зазначене клопотання, а її копії направив Державній установі „Київський слідчий ізолятор“ Міністерства юстиції України (далі – Установа) та Батальйону конвойної служби Головного управління Національної поліції в Київській області (далі – Конвойна служба) для організації конвоювання Карпенка В.Л. для його участі у похованні дружини, яке відбудеться 20 квітня 2026 року.

З огляду на повідомлення Конвойної служби про неможливість виконання вказаної ухвали захисник Карпенка В.Л. повторно звернувся до Макарівського районного суду Київської області з клопотанням про надання дозволу на участь

у похованні та прощанні з дружиною, який ухвалою від 20 квітня 2026 року задовольнив це клопотання, а її копії направив Установі та Державній кримінально-виконавчій службі України для організації конвоювання Карпенка В.Л. для участі у похованні його дружини, яке відбудеться 20 квітня 2026 року.

У зв'язку з незабезпеченням участі Карпенка В.Л. у похованні дружини його захисник звернувся до Установи, Конвойної служби та Державної кримінально-виконавчої служби України з запитом щодо надання інформації про виконання вказаних судових рішень, у відповідь на які було повідомлено про відсутність визначених законодавством України повноважень забезпечувати виконання таких судових рішень.

Автор клопотання зазначає, що оспорюване юридичне регулювання „фактично встановлює вичерпний перелік випадків, у яких допускається конвоювання та тимчасове переміщення осіб, узятих під варту, обмежуючи їх участю у процесуальних діях та випадками надання медичної допомоги, та не передбачає можливості реалізації такого конвоювання для забезпечення участі особи у похороні члена сім'ї.

Унаслідок цього органи державної влади, посилаючись на відсутність передбаченого законом механізму, відмовилися від виконання судових ухвал, які набрали законної сили та підлягали обов'язковому виконанню“.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

За Основним Законом України кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених Конституцією України, та у порядку, визначеному законом (частина четверта статті 55); Конституційний Суд України вирішує питання про

відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України; конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано (стаття 151¹).

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56).

Із конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає, що в ухвалі Макарівського районного суду Київської області від 20 квітня 2026 року, яку Карпенко В.Л. вважає остаточним судовим рішенням у його справі, не застосовано Закон України „Про попереднє ув'язнення“, пункт 37 частини першої статті 23 Закону України „Про Національну поліцію“, Кримінально-виконавчий кодекс України.

Отже, Карпенко В.Л. не є суб'єктом права на конституційну скаргу в розумінні вимог абзацу першого частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 1 статті 62 цього закону – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату
Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Карпенка Віктора Леонідовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України „Про попереднє ув’язнення“ від 30 червня 1993 року № 3352–ХІІ зі змінами, пункту 37 частини першої статті 23 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII зі змінами, Кримінально-виконавчого кодексу України на підставі пункту 1 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб’єктом.

2. Ухвала Другої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**